

V hospici sa nevňasajú dni do života – čiže život sa tu umelo ani nepredlžuje, ani umelo neskracuje –, ale vnáša sa viac života do dní, ktoré človeku zostávajú.

rou priviedli až k zmiereniu s Bohom či dokonca k obráteniu. Hospic totiž ponúka svojich 16 miest v izbách s polohovateľnými lôžkami pacientom bez rozdielu vyznania, národnosti a sociálneho postavenia. Podľa dohody s Trenčianskou fakultnou nemocnicou, ktorá zabezpečuje pre pacientov hospicu konziliárne vyšetrenia, prijíma prednostne pacientov z tejto nemocnice, v princípe však z celej republiky. (Viac na: www.satmarky.sk)

Keď si náš pacient zaželá koňa...

K žiadnemu z obrátení v hospici nedošlo po presvedčaní či nútení zo strany kohokolvek v hospici. Sr. Gorazda hovorí, že pacient bez vyznania ju nanajvyš motivuje k tomu, aby mu prejavovala ešte viac lásky „tak ako Matka Terézia, ktorej chorí neraz hovorili, že ‚vidia Boha‘, lebo ho spoznali cez jej láskavú opateru“.

Sociálna sestra hospicu sr. Alexandra, občianskym menom Jana Patrničáková, ktorá sa už hodnú chvíľu usilovala utíšiť zúrivo štekajúcu andulku po zosnulom pacientovi, atmosféru náhle odľahčí, keď na otázku, či by pacientom dovolili aj iné zvieratá, odpovie: „Pán riaditeľ si myslí, že nie. No my hovoríme, že keď

náš pacient bude chcieť vidieť koňa, tak mu ho priviedieme.“ (Smiech.)

Takto priam naženie vodu na mlyn riaditeľovi, ktorý blahosklonne poznamená, že práve v takomto nezištnom a láskyplnom prístupe všetkých zamestnancov vrátane dobrovoľníkov či stážistov aj pacienti v ich hospici sami „objavia Boha“.

Sestry svorne tvrdia, že zoči-voči večnosti v istom zmysle všetci spoznajú Pravdu. Predsa však, ako hovorí, Pán im dal zažiť aj viditeľné obrátenia. Prinajmenšom v jednom prípade sa to pritom nezaobišlo bez rukolapných následkov.

Duchovné bojisko o dušu

Sr. Alexandra hovorí, že často, keď má niekto zomrieť, nevysvetliteľným spôsobom to „cítia v ovzduší“. „Niekedy sa tu cítim ako na bojisku. Nedá sa totiž popierať, že zomieranie je prechod medzi dvoma svetmi a že tu do poslednej chvíľe Boh zväzda boj s diablom o dušu človeka.“ A dodá: „Verím, že pre našich pacientov je tento boj víťazný – modlíme sa za to, aby sme sa raz všetci stretli v nebi.“

Podľa jej slov asi najzreteľnejšie to bolo vtedy, keď pacienta Jozefa sestry na jeho žiadosť pokrstili krátko pred posledným vydychnutím. Iné sestry práve vtedy odchádzali na duchovné cvičenia a azda v tej istej chvíľi hneď za Trenčinom havarovali...

Sr. Dobroslava, ktorá pôsobí v zariadení od jeho vzniku, hovorí, že veľmi často sú svedkami toho, ako sa ich pacienti zmieria s členmi rodiny, s ktorými sa možno roky nerozprávali. „Aj to prispieva k nadobudnutiu ich vnútornej rovnováhy a poko-

V Hospici milosrdných sestier v Trenčíne sa o pacientov s rovnakou láskou starajú rehoľné sestry satmárky i civilné zdravotné sestry.

ja a odchádzajú zo života zmierení,“ hovorí. Spomína si však aj na pacientku, ktorá nedokázala prejavovať odpustenie. „Do smrti nechcela vidieť nevstu, ktorá sa premohla a prišla za ňou do hospicu. Tesne pred smrťou pacientka prežívala výrazný nepokoj. Čo sa odohrávalo v jej vnútri v posledných chvíľach, je pre nás tajomstvom.“

Hospic – dôstojná rozlúčka

Asi si poviete, že to chce guráž takmer denne sa dívať smrti do očí. Pri pohľade na usmievavé rehoľné ses-

tričky so zmyslom pre humor si návštevník neodpustí poznámku:

„Nemám dojem, že som na mieste, kde sa umiera, a nemám z tejto návštevy iný pocit, ako z návštevy v pôrodnici. Všade je čisto a pokoj, žiadne stony či zúfalé vzdychy.“

Sestra Dobroslava duchapľne podotkne: „Veď toto je pôrodnica – pre večný život.“ A dodá: „Hospice poskytujú rovnakú dôstojnosť odchodu človeka z tohto sveta, akú poskytujú pôrodnice pri jeho príchode. A spoločnosť by si to mala uvedomiť.“

SNÍMKY: HENRIETA ŽILKOVÁ

Príbehy tých, čo sa v hospici obrátili

Podľa sestier satmárk pred smrťou v istom zmysle všetci spoznajú Pravdu. Niektorí sa obrátia aj viditeľne.

Evanjelik, ktorý si želal katolíckeho kňaza

V hospici bol muž evanjelik a. v., ktorý si pred smrťou želal katolíckeho kňaza. Jeho prosba sa zdala nezvyčajná nielen sestrám, ale aj katolíckemu kňazovi. Opakovane sa všetci pýtali, či si je istý a či vie, čo chce, lebo do hospicu chodieval aj evanjelický farár. Pacient sa však neúnavne dožadoval sviatosti pokánia, pomaza-

nia chorých aj Eucharistie. Zaskočný kňaz sa ho napokon vyslovene spýtal: „Viete isto, čo to je?“ a ukázal mu hostiu. Keď mu zomierajúci vyznal vieru v eucharistického Ježiša, kňaz mu vyslúžil sviatosti.

Pán Jozef, ktorý nikdy nepočul o Božom milosrdenstve

Volal sa Jozef, roky žil v Čechách a pracoval v štátnej službe. Po re-

volúcii ho zavialo na Slovensko a tu vážne ochorel. Od chvíľe, keď ho prijali v trenčianskom hospici, žil ešte asi mesiac. Podľa sestry Gorazdy to bol veľmi solídny a nenáročný pán. Zhodou okolností ho umiestnili do izby, kde bol na poličke obraz Božieho milosrdenstva. Keď večer sestra prišla do izby pána Jozefa, spýtal sa jej, kto to je.

„To je milosrdný Pán Ježiš,“ odpovedala, „takto je znázornená jeho najväčšia vlastnosť – Božie milosrdenstvo.“

„Tak nejako som si ho predstavoval,“ povedal a asi pol hodiny kládol

otázky. Ráno pred smrťou – bol zmenený, dovtedy žartoval – vyjadril túžbu byť pokrstený. Sestričky volali kňaza, pre povinnosti však nemohol hneď prísť. Jozefovi sa medzitým veľmi priťažilo, neprestajne pritom žiadal krst. Doslova v hodine dvanástej dobehla sestrička s lekárkou s vodou v kávovej šálke a pokrstila ho.

Jozef odišiel do večného domova so spokojnosťou na tvári o tretej popoludní, v hodine Božieho milosrdenstva, keď sa pri ňom sestry domodlili korunku.